

O tem vprašanji govorijo avstrijski škofje v svojem skupnem pastirskem listu, sicer rahlo pa odločno in kedar slišijo naši bralci njih besede doli z lece, naj se spomenijo, da se meri v njih na imenitno vprašanje — na Rim, na pereče vprašanje. Daj Bog, da dobimo tudi na to vprašanje k malu odgovor, tak odgovor, da ga ne bode več treba, da izgine za vselej Rimsko vprašanje.

Sulverein v Laškem trgu.

Iz Laškega se že pač dolgo ni nič veselega slišalo. Bil je Laški okraj zaspan, Slovenci v tem kraju še večinoma spijo; v javnih zastopih, kakor v okrajnem zastopu, v krajnem šolskem svetu nimajo nobene besede, ker povsod imajo večino priseljeni Nemci. Posebno je pa Laški trg v rokah nekaterih „privandracev“, kateri bi vse Slovence Laškega okraja radi potopili v žlici vode; postali so tako ošabni, da so postayili z denarjem „sulvereina“ veliko ljudsko šolo, v kateri naj bi se podučevalo samo nemško. Lovili so podpise za to šolo, a huda jim je šla. Ko so videli, da podpisov ne bo veliko, začeli so praviti, da se bo tudi podučeval slovenski jezik in tako se jim res posreči dobiti nekaj podpisov.

Oni Džabiivali zadostno število otrok, vpi-dolžni šolo obiskovati, čeravno veliko teh otrok še na Laškem ni, ker se po mestih šolajo, in čeravno je nekaj starišev odločno reklo, da ne bojo nikdar pošiljali svojih otrok v nemško šolo. Tako so imeli na papirji okoli sto otrok za novo šolo. Ko se šola začne, skrči se število na 70. Med temi je le kakih 15 nemških otrok, drugi so slovenski iz trga ali okolice, pa celo nič a le par besedi nemškega razumejo. Kako se bojo ti slovenski otroci naučili pošteno pisati in brati in računati in posebno pa krščanskega nauka, če tistega ne razumejo, kateri jih uči; v slov. jeziku jih pa učitelj tudi ne more učiti, ker ga ne zna! Ubogi otroci, namesto tega, da bi se v mladih letih kaj naučili, ne bode znali ne brati ne pisati, ne slovenskega ne jim usiljenega nemškega jezika. To vam je toraj lepa šola, v kateri se ne bojo otroci ničesar naučili!

Le 15 nemških otrok obhajamo v Laškem trgu, in za to ubogo število se je zidala šola palači podobna! Kaj ne, da „Laški po silem Nemci“, vam se sline cedijo radi slov. otrok iz okolice; radi bi jih ponemčili! Vi bi radi, da bi naši otroci zastoj 8 let v šolo hodili in se popolno zmešali v vaši nemškutarški šoli! Ali motite se! Mi hočemo, da se naši otroci najpoprej v maternem, slovenskem jeziku učijo brati, pisati in računati, kakor tudi krščanskega nauka in ko bojo vse to dobro znali, potem še

le se bojo tudi nemškega jezika učili na naši slovenski šoli, a ne v vaši nemškutarški.

Kmetje slovenski, ne vdajte se! Če vas bojo silili in vam celo pretili, da pošiljate svoje otroke v nemško šolo, zavrnite vsakega: „Skrbi ti za svoje otroke, jaz bom pa za svoje, pošiljaj jih, kamor hočeš, in jaz jih bom pošiljal v slov. šolo.“ Tako vsakemu sitnežu zavežite jezik in kmalu bojo bolj ponižni postali. Ako bi se pa proti vaši volji otroci vpisali v nemško šolo, pojdite pogumno k gospodu nadučitelju in naznanite mu odločno: „Moj otrok bo hodil v slovensko šolo, a ne v nemško.“ To ste dolžni storiti, kajti otroci so vaši in vi jih lahko pošljete, v katero šolo hočete, nikakor pa nimajo pravice učitelji po svoji volji otroke za to ali ono šolo odločevati!

Nadalje je pa tudi zato bolje, da otroke pošiljate v slov. šolo, ker so tam sami kmečki otroci in se ne bojo pohujšali in pokvarili od trških otrok. Vi se doma trudite, da bi otroke dobro in v krščanskem duhu izredili. Ali bi pa bilo potem modro, da bi se vaši otroci v nemški šoli pajdašili s trškimi, katerih hudobija in spridenost je znana po celem okraju!

Slednjič bi pa znalo še vašemu žepu škodovati, če bi v nemško šolo pošiljali svoje otroke. Nova nemška šola stane okoli 20.000 fl. in večino denarja je dal nemški „sulverein“; znano pa je, da ta „sulverein“ ne da ničesar zastoj, in vračati pomagali jim jih bote vi, slovenski starši, ki bote pošiljali svoje otroke v nemško šolo!

Zatorej ostaniti zvesti in stanovitni, slov. kmetje! Ne dajte otrok v nemško šolo, če hočete, da bi se kaj naučili, in ostali nepokvarjeni, vi se pa novih plačil varovali! —u—

Gospodarske stvari.

Človek dobrotnik ptičev, ptiči pa dobrotniki človeka.

Ostra zima nam trka že na vrata in led in sneg sta blizo, k malu bode polje, travnik in hosta zavita v belo, trdo odejo. To je sicer dobro in vsak gospodar želi, naj mu zemlja, v kateri spava njegovo upanje, do dobra zmrzne, potem pa dobi belo, da si mrzlo, vendar pa koristi polno odejo. Gospodar je sedaj že brž vse spravil tudi svoje delo na travniku svojem, delo, ki se mu ponavlja vsake jeseni, pa si je že tudi dovolje kurila pripeljal na tnaljo; tedaj mu ne bode treba veliko biti na prostem, v mrzlem zraku, ampak držal se bode doma. Njegovo delo se suče sedaj le bolj okoli poslopja, škednja, kleti. Kedar piše zunaj mrzli krivec in mede snega, tedaj je človek rad v hiši, okoli tople peči. In to je dobro, ali ne, vse stvari božje nimajo tople peči, da se grejô, nimajo kuhinje,